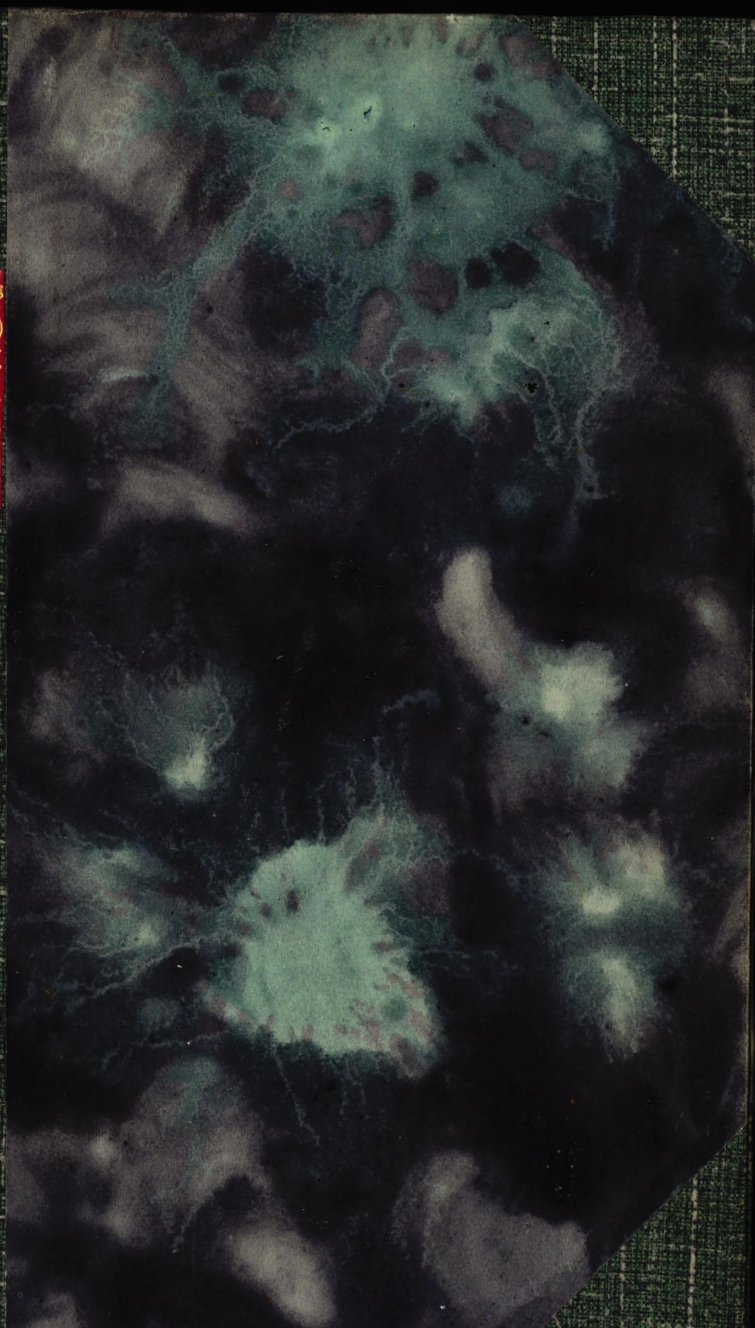
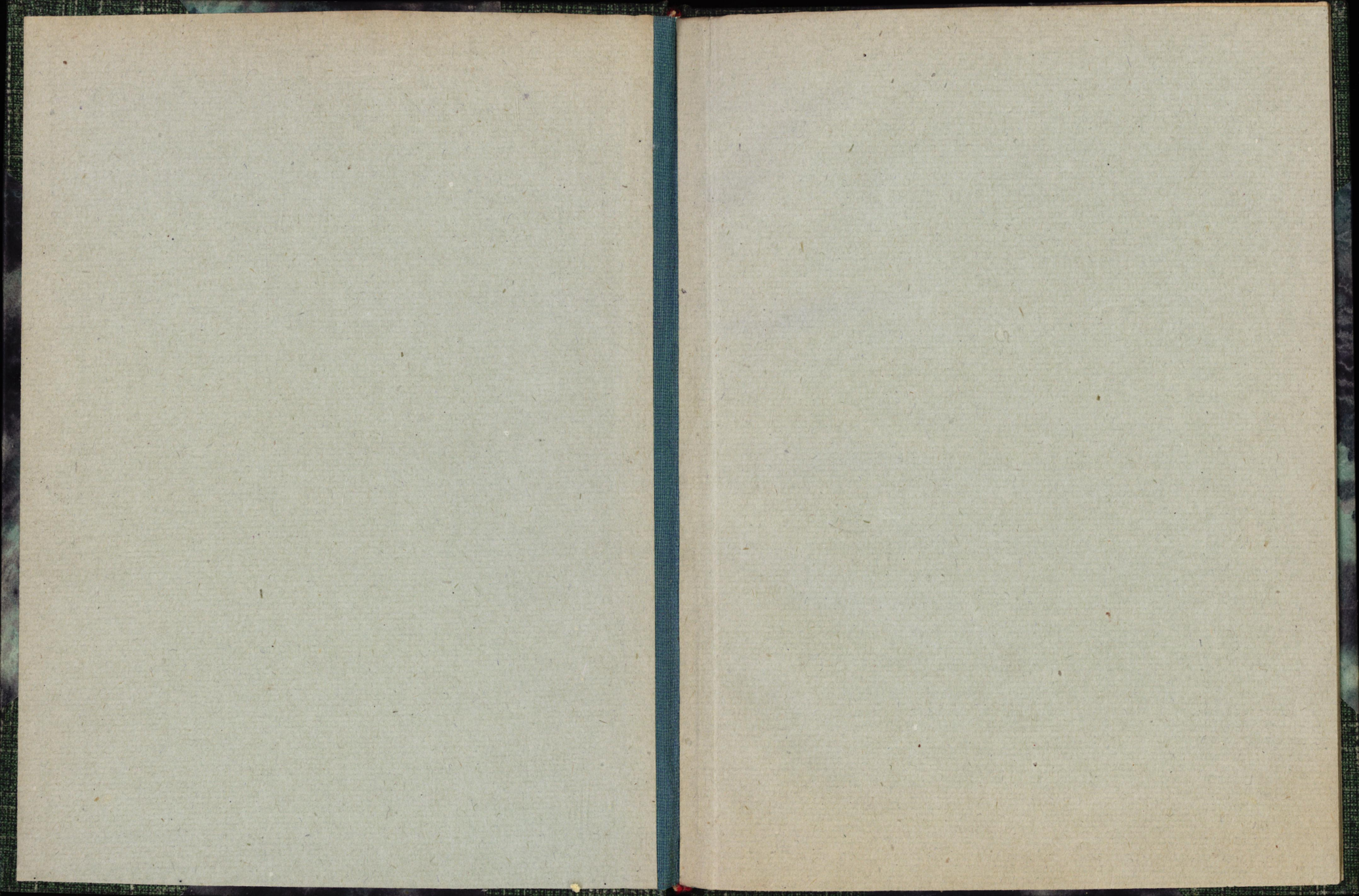

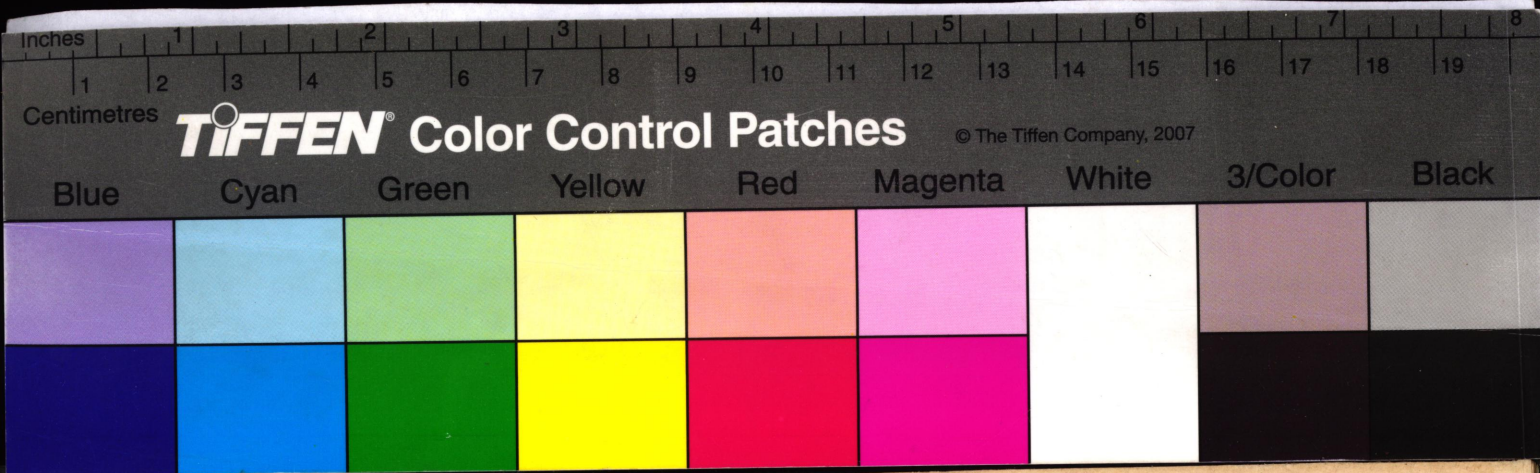
R.M.I.4°

180

Egy szép ének
miképen az
Ur isten
megáldja etc.

180 EGY SZEP ENEK

MIKÉPPEN AZ VR ISTEN MEG ÁLD-
gya azokat minden iőual, az kik őtet felic; és
az Istenteleneket meg átkozza: Moises
harmadic könyuēnec 26. és ötödie
könyuēnec 28. részéből fő-
rőstetet.

AZ Istennek ſoc teremtet állattya,
Kiuel az égh és a ſeles föld rakua
Midenekbé az Vr Iſtét halgattya
És vgy iár mind meg vagyón ne-
Mert az Iſten mikör őket terété, (ki hagyua,
Minden dolgát nagy ſépen el rendelé,
Miben hiuen el iáryon meg ielenré,
Mindeniket vtában el ereſté.

Már tekinez meg az magafságos Éghet,
És alatta az földet és vizeket,
Ezek közöt mindennemű ſépleget,
Auagy csak az czűſő máſó tēgeket.

Soha ſemmit nem látharz ez Világon,
Ki ellene az Vr Iſtennec iáryon,
De az kittön wrrá minden állaton,
Czak az Ember kit az bűn karhoſtallon.

Az

180 EGY SZEP ENEK

MIKÉPPEN AZ VR ISTEN MEG ÁLD-

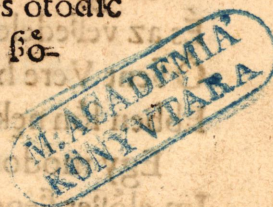
gya azokat minden jóval, az kik őket felic; és

az Istenteleneket meg átkozza : Moisés

harmadic könyüenec 26. és ötödic

könyüenec 28. részéből fő-

röbretet.

Z Istennec fœ teremret állattya,

Kiuel az égh és a feles föld rakua

Midenekbē az Vr Istēt halgattya

És vgy iár mind meg vagyón ne-

Mert az Isten mikör őket teretē, (ki hagyua,

Minden dolgát nagy sēpen el rendelē,

Miben hiuen el iáryon meg ielenrē,

Mindeniket vtában el erefrē.

Már tekinez meg az magaságos Éghet,

És alatta az földet és vizeket,

Ezek közöt mindennemű sēpsēget,

Auagy csak az czűső másó lērgeket.

Soha semmit nem lāharz ez Világon,

Ki ellene az Vr Istennec iáryon,

De az kittön wrra minden állaton,

Czak az Ember kit az bűn kārhostallon.

Az

Az melly módot Isten azoknac adá,
 Ást mindenre nagy hűséggel meg tartya,
 Minekűnc éyel nappal kiáltatya,
 Hogy meg téryűnc, de senki nem fogadgya.

Hogy az Isten minket hozzá hivatná,
 És az veszedelemben meg tartaná,
 Ő sent Vére heaban ne hullaná,
 Ebben lön neki igen ssep két módgya.

Egy módon ínt kegyes igiretiuel,
 Im előfer ssepén kínál ezeckel,
 Lennénc miis hozzá nagy szeretettel,
 Élnénc az ő nagy kegyelmességéuel.

Nagy ssep főckal mind előnkbe fámlállya,
 De kérlec hogy mindentec meg halgassá,
 Süüeteket valóban által hassá,
 Mi módon ínt minket az kegyes Atya.

Irtán volna iól lehet ez bőséggel,
 Ha elő fámlálnóc mind igaz rendel,
 De hogy ne bántassatoc soc besédvel,
 Somma ferént mongyuc csak rőuidséggel.

Erről vgy ír a sent Moises Propheta,
 Az hatalmas Wr tenéked ást mongya,
 Hogy az ember ha az ő sanát tartya,
 Vissfonton neki is ezeket adgya.

Sál te read az ő sent áldomássá,
 Áldot lésez mind mezön mind Várasban,

Te

Teki menő és be iouő vtadba,
 Ő igazgatéged minden dolgodban.

Aldot léfen földednec veteménye,
 És Barmodnac bőséges tenyitése,
 Tárházadnac igazán gyútót kincze,
 Minden kezi munkádnac iouedelme.

Áldot léfen az te méhed gyümölcze,
 Mert az léfen őneki kedues népe,
 Kit fel neuel mindeneknec fölörte,
 És meg őrzi soc népeknek ellene.

Ha egy vton el iőnec ellenfégi,
 Az Wr Isten azokat mind el győzi,
 És hét vton vissza úzi téríti,
 És földében est nyugolmássá tési.

Mert mikor est minden fele nép láttya,
 Hogy az Isten nékie pártját fogta,
 Kinec neuét vőtte őnnön magára,
 Meg remülven, nem iár bősüsagára.

Ezec közzül ha őtön egygút léfnec,
 Sázat ő ellenfégekben el úznec,
 Ha peniglen fázan egygút leyendnec,
 Azoc közzültiz ezert el kergetnec.

Országokba semmi fegyuer be nem hat,
 Ot nem marad semminemű fene Vad,
 Sem valami ártando mérges állat,
 Mert mind el vész az ő creye miat.

A 2

Mikor

Mikor az nép búkságében kéüannya,
Isten az Egh czatornayát meg nyittya,
És az földre előt le boczáttattya,
Mindeneknec nagy bűnségét meg adgya.

Nem lésen olly az mitől rettegénec,
De nagy nyugolominal földökben élneec,
Kit az io akaro Istentől vélnec,
Mindeneckel olly igen bűnölkednec.

Hogy az őueiért hátra vetternec,
Azoc pedig ezektől kölczönt vélnec,
De senkitől ezek soha nem kérnec,
Mert azok közt féyyec, nem solgár lésnec.

Isten önnön maga költőc lakozic,
Ő bent Lelke nagy fépen bennec nyugfic,
Igaz tiszteletökben gyönyörkedic,
Kiuel az nép búntelen neuckódic.

Már tekincz meg az Istenec berélmén,
Ember, hozzád valo kegyelmetségét,
És ne vesd meg illy fép kegyes intését,
Vegyed hozzád meg igért drága kinczét.

Mert ha meg vátalod bent áldomálat,
És meg veted drága bent árandékát,
Reiad váriad rettenetes nagyátkát,
Kit az engedetlenféget rád boczát.

Az mint pedig irya efráz Propieta,
Olly nagy lésen az Istenec haragya,

Az bűn ellen valo meg busulása,
Hogy ez földön minden állat meg bánnya.

Nagy czuda hogy csak az ember vétközic,
De bűneiért az tellyes föld gyötredic,
Raita semmi meg nem neuckódhetic,
Ki mind csak az emberre foháskodic.

De érczük meg az Propieta irását,
Vgy kiáltya az Isten akarattyát,
Ha meg veted ember az ő mondasát,
És nem tartod ő bent paranczolattyát:

Mint meg hallád fép kegyes igiretit,
Azoc közzül neked egy sem adatic,
Sőt mind veszedelmedre forditatic,
Reád véghetetlen iay köuetközic.

Meg remítlec, ást mongya, rettegéssel,
Ostorozlac foc féle betegséggel,
Forrosággal és nagy hidegleléssel,
Dagadáslal és vndoc fekéllyeckel.

Átkozot lés minden ki menésedben,
Átkozot lés te be iöuteledben,
Átkozot lés minden keresményidben,
Serenczétlen minden ügyeközedben.

Kézi munkád az földben reckentetic,
Mert fölöttöd az Égh ertze változic,
És alattad az föld Valnac láttatic,
Eő helyen föüeny es por adatic.

Vetessedet à Sáskác mind meg ésic,
Külömb külömb féle férgec el lépéc,
Sóló hegyed Rogyáual eméftetic,
Merges cghel, kő előuel rontatic.

Ha nem iobbúlš Ember, ez czapássockal,
Késérgetlec sanyarúb ostorockal,
Házad népet gyötrem soc nyauallyáckal,
El fogyatom bómoru dög halállal.

Kit, Keresztyén immár nem csak hallottál,
De soc könyhullatásoddal kostoltál,
Soc io Aryádfiátul el marattál,
És szerelmes magzatidról meg váltál.

De még ezzel kinec láttuoc meg tértét,
Mert még talám est is kiczinnec vélnéd,
De hald meg csak az Isten fenytését,
Maid meg hallod nagy rettenetességet.

Mesſſe földről reatoc népet hozoc,
Kic mint à ſiuo Kefelyöc olyanoc,
Sömtelenec, és vgy mond ortzátlanoc,
Nagy sertelenlégben élő rút barmoc.

Nem tiſtelic az Vének nec ortzayát,
Nem keſergic az iſſiu nép romlaſát,
Iambor ſeméllyek nec meg rutitaſát,
Az ártatlan gyermetské nec halalát.

Nyeluókön tú ez népek nec nem tudtoc,
És czuda nagy gyúlólſégekbe iúttoc,

Serte.

Sertelen mérgöket töltic raitatoc,
De nem leſen ſenki ſabadító toc.

Azoc miat erőſakot ſenuettec,
És nagy törüentelenlég alatt éltec,
Marhatokat el kabdolsác tölletc,
De ellenöc még csak ſólni ſem mértc.

Iuhotokat, Ökrötökel le vaghyác,
Minden féle barmotokat el haittyác,
S'emetec lattára el tékozollyác,
Könyörgötöc, de aſt meg ſem halgattyác.

Magatoknac io Sölöket ültettec,
De nem leſen az borában réſetec,
Örökléget, ſép házat építettec,
De nyugſic abban az tú ellenfégtc.

Házás tárfot kit temagadnac hoſtál,
Azzal az te Pogán ellenféged hál,
És gyermeked kit gyengén fel tartottál,
Nagy rabſágban vgyan azoknac ſolgal.

S'emeiddel erre naponként nézhetz,
Az vagy keſerülég miat el éperz,
Azért loholt ſegitleget nem lelhetz,
És támadni ellenfégedre nem mérſ.

Söt még Feiedelmedet is meg fogya,
És te veled mind egygút raboltattya,
S'ent neuemet vélletc tagattattya,
Vak és néma Baluányit máttattya.

Ezzel

Ezzel immár Lelkedben is el búfúls,
Te magadban tellyeséggel el kábúls,
Miként az Vak foghni egy felé sem tuds,
De békételen búuódben csak dúls fúls.

Hogy ha mondog keferedet búuódben,
Tamadgyunc fel ez Istentelen népre,
És egy vton ióuendez eleibe,
Hét vton fútz azonnal ő előtte.

Te magadban vgy annyira meg rémúls,
Hogy akkor is fútz mikor senki nem úz,
Az haraszt czerdüléstől is meg rémúls,
És nagy fútuán ellenséged elót iós.

Az melly földre ő előttőc folyamol,
Mindenektől ot is meg vtáztatol,
És nagy gyalázattal bídalmasztatol,
Rettenetes példáyul mutattatol.

Te nálladnál mindenec fellyeb léfnec,
Te magad és gyermekid meg éhez nec,
Kic nehezen egyébtől kölczönt vés nec,
De egyebec tú tölletec nem kér nec.

Azoc közöt folgác nem feyec léstec,
Mert mikor ti nagy búúféggel élnétec,
Io voltomról meg nem emleközétec,
És paranczolatimról eltérétec.

Ahól léfen néktec erős Váraftoc,
Kiben még valamennyire bíznátoc,

Ha tú

Ha tú abban előttem be borúltoc,
Im meg mondom ot is mi módon iártoc.

Reyaroc küldöm az meg dúhót népet,
Kic meg sállyác minden erősfégteket,
Minden felől el fogyác éléstőket,
És bereznec nagy bertelen búkféget.

Olly nagy léfen ot az Kenyér búkfége,
Minden fele élés el búkölése,
Hogy meg lútód Gyermekedet az tűzbe,
És meg ésed husát az nagy éhségbe.

Ez nem léfen csak az fegény kófségen,
De mind elegy az kedue töl népeken,
Kic éltenecc köztetőc dúczőfégen,
Laktanac és öltöztenec nagy trissen.

Annyira iút az éhség nec miatta,
Hogy nem tekint az ő Attyafiára,
Irigykedic őnnen Házaftársára,
És ő meg nyomorodot magzattyára.

Hogy gyermeke husát ő el reithesse,
És orozua azoktól meg cheffe,
Kiuel csak őnnön magát éltethesse,
Mert nem marat egyéb az nagy búkfégbe.

Minden rendbélic meg halgafsátoc,
Az Felsegnec haragyát ne váryátoc,
S'ép termetben, ruhában ne bizzatoc,
Mert nem tudom hóltig még mire iúttoc.

B

Az

Az kedue tőlt gyöngé Affonnyállat,
Ki nem tudgya földre mint tegye lábát,
Vagy mi módon ékefítse ömagát,
Vgyan nézted táuoly mint egy iris Páuat.

Ez meg súti az mostan súlt magzattyát,
Gonosz semmel nézi az önne Wrat,
Reitegeti tőlle Gyermeké húlát,
Hogy ömaga táplállya azzal magát.

Hogy ha venned Affony te it esedben,
Az nagy Isten mit beszél ez árkokban,
Bizony nem üls merő nyackal az Kontyban,
Sem főkdetzel gyöngededden az tántzban.

Ha nem tartod az Istenec beszédet,
És nem féled rettenetes bent nevet,
Rád boczátya Aegyptus veszedelmét,
Minden fele nyauallýanac soc nemét.

Mind naponként neuch nyauallýadat,
Ki meg marad mind öröcké te raitad,
Azonkeppen győtri maradékidat,
Az mitől telő mind meg esic te raitad.

Kic ez földén nagy bekefésben vattoc,
Czak fámoson és keuesen marattoc,
Azért sohúl nem les nyugodalmotoc,
Mig nem az nyomoruságban el fogytoc.

Pusztá les földeteknec minden helye,
Sép várasid mind el pusztulnac benne,

Léfen

Léfen mind öröcké valo Innepe,
Mert migh ot lőt, egyyitec sem inneplé.

Testetóc az Vadaktól raggattatnac,
Az Éghi Madaroktól faggattatnac,
Nem léfen ótalmoc az holt tágoknac,
Auagy el takarítóyoc azoknac.

Mint az Isten ez előt meg segéllit,
Ackor fogya kőrülni veséledet,
Soc föld begletire el hint tégedet,
Raboltatúan az te nemzetiségedet.

Tellyeséggel ő tőlle el fakattoc,
Fából csinált es kő Báluánt imáttoc,
Testetőkben az mint meg nyomorostoc,
Lelketőkben léstec nyughatatlanoc.

Mert néktec az gonos Lelki ismeret,
Ád telemes és nyughatatlan súuet,
És keferült es el épedet Lelket,
Ki túróket éiyel nappal retteget.

Egy orában sem hísed életedet,
Reggel nagy soháskodással beszélled,
Vallyon érhetemé az mai estuet?
Estue mondod, érhetemé az reggelt.

Akar houa fordiczad főmeidet,
Semmit nem látz, csak nagy vesedelmedet,
Mert Hayón annyira visnec tégedet,
Hogy nem látod toha többé földedet.

B 2

Ez

Ez immáron az Istennek más módgya,
 Hogy haragját előttünk nem titkollya,
 De nagy rettenetes voltát kiáltya,
 Kiül minket hozzája fordithatná.

Sűkség hogy est nem csak egyűser hallanánk
 De sűntelen seműnc elöt forgatnánk,
 Erről gyakran sűuűnkben gondolkodnánk,
 Hogy ez veselt tőlűnc eltauoztatnánk.

Tudom Ember hogy nem akarű el vesűni,
 Hát ne feleűtkőzzél így emleűkőzni,
 Kit sűent Lélec akart it meg iratni,
 És kegyesen ezzel minket intenű.

Ióllehet hogy érdemlyűc az átkokat,
 De mi keryűc az mi kegyes Attyánkát,
 Hogy mi röllunc fordicza el azokat,
 Sűent Fiaert tarczoz mint áldottakat.

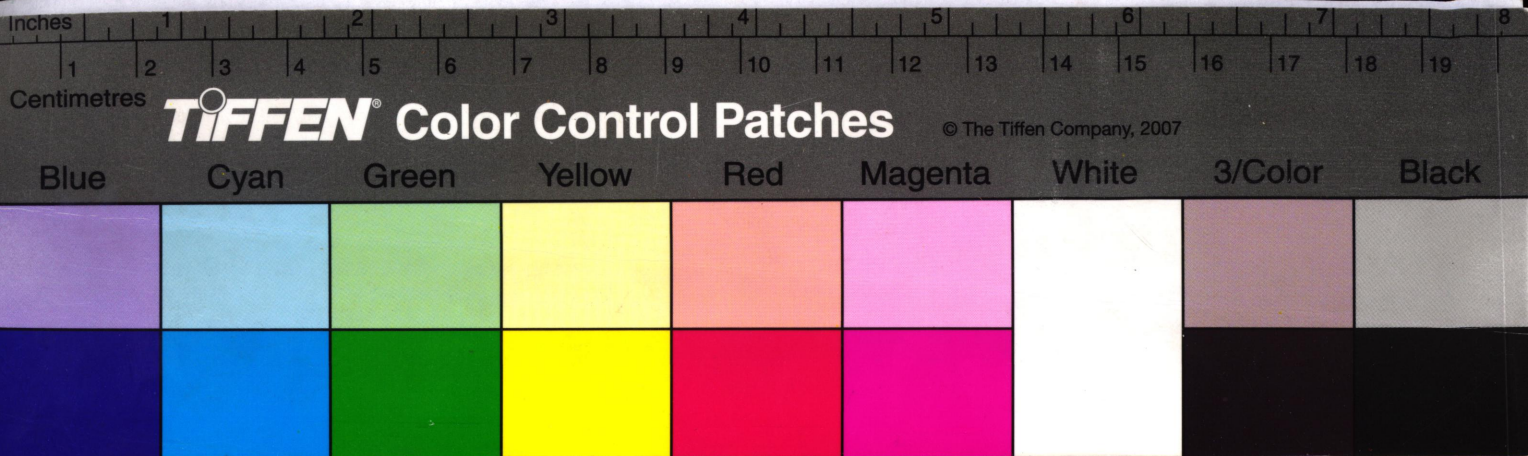
Az kitől ez néhány Vers irattator,
 Az Isten ostoráról gondolkodot,
 Mert bűneyert méltán meg nyomorodot,
 Pogán elöt földéből ki budosot.

Önnön példaiával int mindeneket,
 Ne ingerlyűc ellenők Isteneket,
 Biryac ő tölle vót örökségeket,
 Edes Házáyokban valo földeket.

V É

G E

12

Ez immáron az Istennek más módgya,
Hogy haragját előttünk nem titkolja,
De nagy rettenetes voltát kiáltya,
Kiúel minket hozzája fordithatná.

Sűkség hogy est nem csak egyfő hallanánk
De süntelen semünk elót forgatnánk,
Erről gyakran fűuünkben gondolkodnánk,
Hogy ez vesélt rőlünk eltaoztatnánk.

Tudom Ember hogy nem akarš el vesni,
Hát ne felelkőzzél így emlekőzni,
Kit bent Lélec akart it meg iratni,
És kegyesen ezzel minket inteni.

Ióllehet hogy érdemlyűc az árkokat,
De mi keryűc az mi kegyes Attyánkat,
Hogy mi röllunc fordicza el azokat,
Szent Fiaért tarczoz mint áldottakat.

Az kitől ez néhány Vers irattator,
Az Isten ostoráról gondolkodot,
Mert bűneyért méltán meg nyomorodot,
Pogán elót földéből ki budosot.

Önnön példaiáual int mindeneket,
Ne ingerlyéc ellenők Isteneket,
Biryác őtölle vót örökségeket,
Edes Házáyokban valo földeket.

V É

G E

